

LBDIS

We know
books

Adya C. Ennsah

**Viața...
ca o pisică
așteptând
lângă zid**

**Editura
Carte Inspirată**

Cuprins

1. Îmi promiți?	7
2. O eșarfă veche, un laptop nou	11
3. Doar să îmi limpezesc gândurile... ..	18
4. Parcă a trecut o veșnicie... ..	27
5. Zațul de ieri	36
6. Excelsior!	44
7. Încălzește-mă... ..	48
8. Abia aștept să nu te mai aștept... ..	54
9. Eu nu te iubesc.....	62
10. Cum rezști vieții fără un strop de alcool?	71
11. Țesături și țesături	81
12. Încotro?.....	90
13. Spre Țara Nimănui	99
14. Scriind cu lumină.....	108
15. Mulțumesc pentru o nouă zi !	116
16. Keep writing.....	122
17. Atinge zidul !.....	130
18. Aici. Acolo.	137
19. Fără sex azi.	144
20. Privește spre cer!.....	155
21. Rupe plasa !	165
22. Yo-yo	178
23. Alege tu.....	186
24. Pablo: "fac un ceai?" Helga: "acum da..."	190
25. Să-ți arăt Berlinul noaptea	199
26. Divina	209
27. S-a întâmplat în noiembrie	214
28. Scriituri... între scriitori.....	222
29. Am bagajele făcute !	228
30. Acasă... ..	233
31. ...și Acasă	237
Note personale despre acest roman	240

1. Îmi promiți?

Luni, 26 octombrie, dimineața, Barcelona. (Pablo, Lucinda)

"Buburuză, într-o oră trebuie plec spre aeroport. Ești sigură că vrei să plec așa, să te las bosumflată? Și tu să-l lași pe licuriciul tău cu inima strânsă până se întoarce? Hai, vii aici în brațe să îți dau un pupic?" își întrebă Pablo soția cu ton drăgăstos, în timp ce cu privirea căuta prin casă să vadă dacă nu cumva mai are câte ceva de pus în valiză pentru voiajul de câteva zile.

"Lasă-ma! se rățoi la el Lucinda și îi arătă degetul mijlociu de la ambele mâini odată, privindu-l, sfidătoare, în ochi. Cum dracului să nu fiu supărată când pleci tocmai de ziua noastră? Cine ar face asta?! Numai tu!" Se ridică brusc de pe canapea, mergând cu pași grăbiți, nervoși spre bucătărie.

Pablo merse repede după ea. Cât pe ce să alunece pe gresia aia prea închisă la culoare și prea lucioasă, care, deși lui nu îi plăcea, o schimbaseră de curând, la insistențele ei.

"Lucinda, nu e drept ce faci! Nu e drept! De câte ori să reluăm discuția asta stupidă? Nu pot să ratez ocazia, e șansa mea să particip la concursul ăsta și poate să îl și câștig. Nu e vina mea că tu nu vrei să vii cu mine. Ne-am fi sărbătorit căsătoria

acolo, împreună. Și aș fi putut să îmi fac și eu treaba, fără să mă simt vinovat.”

”Da, mereu e așa!” îi reproșă Lucinda, în timp ce-și turnă într-un pahar coniac dintr-o sticlă aproape goală. De ziua noastră, tu să ții musai să te împarți și colo și colo, în loc să ne dai doar nouă timp, atenție. La dracu, împlinim zece ani de căsnicie, Pablo, zece ani!!! Cară-te naibii mai repede de aici, și lasă-mă singură, că asta merit dacă am fost proastă și m-am măritat cu tine!” strigă ea și dădu pe gât tot coniacul, apoi puse paharul pe masă, zgomotos.

Pablo începu să râdă, se apropie din doi pași de ea, o prinse brusc și ferm de mijloc în timp ce ea se zbătea să scape din strânsoare.

”Te-aș fi fotografiat lângă zidul Berlinului, din toate pozițiile, la lumina reflectoarelor, așa lipită de zid, așa, ca acum.” îi șuieră fierbinte la urechea, împingând-o pas cu pas, lent și sigur, până lângă peretele pe care atârnavă o mulțime de fotografii cu Lucinda și câteva cu ei doi, în diverse ipostaze. Fotografii încadrate de rame late și îngroșate parcă și mai mult de stratul de praf depus pe ele.

(...)

”Hai, du-te, grăbește-te, o să pierzi avionul”, îl îndemnă ea, cu un ton dulce în care se amesteca un zâmbet amar, după un timp pe care parcă nu-l mai măsoara nimeni.

”Buburuză, ești sigură că nu vrei să mergi cu mine? Avem o șansă, una infimă, dar este, să mai găsim un loc în avion. Sigur, nu unul lângă altul, dar putem să ajungem împreună la Berlin, să

sărbătorim...”

”Pablo, mergi și fă duș, o să plece avionul fără tine”, îi răspunse Lucinda, abia desprinsă din îmbrățișare, netezindu-și poalele rochiei, mergând cu tălpile goale până în dormitor. Se așează în pat, învelindu-și trupul încă fierbinte cu un pled.

”Îmi promiți că nu o să stai bosumflată toate zilele astea, buburuză?” o întrebă Pablo, urmând-o în dormitor.

”Nu îți promit nimic, îi răspunse și scoase la el limba, ca o fetiță. El zâmbi. Lucinda tăcu câteva clipe, părând că se gândește la ceva. Și tu îmi promiți că nu o să ți-o tragi pe acolo cu vreo nemțoiacă blondă, frigidă, tânără, piele și os, cum vă place vouă fotografiilor să pozați?”

”Buburuzăăăă... mie doar pe tine îmi place să te pozez, să te ciufulesc și să te... Știi asta de zece ani... de ce mă omori cu gelozia ta? De ce, buburuză, de ce?”

Se aplecă peste trupul ei, căutându-i sânii mari, calzi și rotunzi.

”Îmi promiți?” insistă ea, îndepărtându-l și prinzându-și sânii în palme, de parcă voia să-i ascundă de privirile lui.

”Buburuză, vrei să fiu machiavelic cu tine?. Îți amintesc replica din telenovela aia la care te uiti tu miercuri seara.”

”Ce replică?!”

”Aia de care mi-ai zis tu, nu demult: „Moartea e singura promisiune de care ne ținem, garantat, fiecare...”,

Ea îi arată iar degetele mijlocii de la ambele mâini. De data asta gestul era însoțit de un zâmbet larg pe chipul ei, zâmbet ce se reflectă, ca într-o oglindă, și pe pe chipul lui.

”Buburuză nebună, urează-mi Gute Reise! Și... stai să-mi amintesc...aha! Ich liebe dich! Stai liniștită, nu mă aștept să îmi spui și tu vreo vorbă dulce, zgârcito!”

”Fotograf pervers ce ești! Să vezi ce îți fac dacă-ți bagi obiectivul pe unde nu trebuie! Doar Zidul Berlinului îl pozezi. Atât îți dau voie! Nici măcar un pantof de nemțoaică să nu te prind că prinzi în cameră. *Entiendes?*”

2. O eșarfă veche, un laptop nou

Luni 26 octombrie, dimineța, Berlin (Helga)

Uneori este de ajuns să aduci în viața ta ceva nou, ca să începi să devii un om nou, cu obiceiuri noi, cu gânduri noi, cu vise noi.

Să aduci în viața ta o plantă, un animal de companie, un tablou, un om, o carte, o haină, o piesă de mobilier. O oglindă nouă. O iubire nouă.

Fiecare după posibilități, gusturi, preferințe.

Sau poate că așa este doar la mine. Habar n-am, până la urmă, cum e la alții, dar mă trezesc așa, uneori, că vorbesc în gând și apoi mai și scriu, ca acum, despre ce, nu știu foarte sigur.

Oricum, pe mine acest laptop roșu, pe care mi l-am comandat deunăzi, mă face să mă simt nou-nouță, ca și scoasă acum dintr-un ambalaj frumos colorat. Nu-mi dau seama cum se întâmplă magia asta, dar mă simt de parcă eu aș fi laptopul cel de-abia scos din cutie, neatins, respirându-și primele secunde de viață. De viață cu sens. Pentru că sensul unui laptop este să își servească posesorul. Proprietarul. Stăpânul. Prietenul.

În fața acestui laptop roșu, care se lasă acum atins de degetele mele, mă simt ca și când am primit în dar o nouă viață. O viață care a sosit prin curier, ambalată într-o cutie de carton.

E o ciudățenie că spun asta, dar parcă laptopul ăsta e un mic, simpatic, colorat mesager divin,

care, lăsându-mă să îl ating, a atins în mine o parte care agoniza de mult timp. O parte care acum respiră din nou, cu foame, cu sete, cu poftă, cu o curiozitate de copil, amestecată cu frică.

Da, cu frica aceea pe care pesemne o simțim fiecare din noi odată cu prima respirație, frica aceea pe care o simțim, cred, cu toții, odată cu ultima suflare.

Frica aceea de necunoscut, de nou, de început, pe care o purtăm în noi, majoritatea, așa cum purtăm o amuletă dăruită cândva, demult, de cineva drag, fără să ne întrebăm, din când în când, dacă nu cumva e timpul să o lăsăm deoparte și să o înlocuim cu una... nouă.

Frica aceasta care mă curtează de când mă știu. M-am eschivat în fața serenadelor și pretențiilor ei, m-am eschivat cântându-i în strună.

Am gândit că dacă îi cânt în strună îi deturnez energia și nu mai caută cu tot dinadinsul să mă provoace să intru în hora ei. Horă din care apoi nu știu dacă aș mai fi putut ieși.

Acum, în fața acestui laptop roșu, în timp ce îmi mângâie cu căldura culorii lui buricele degetelor, am, pentru prima dată, un sentiment straniu.

În ecranul acestui laptop folosit pentru prima oară, care îmi dă impresia că printr-o nouă achiziție pot deveni un om nou, mă văd parcă dansând. Dansând cu resemnare, în hora fricii care mă ține de mâna stângă, în timp ce cu degetele mâinii drepte caut să mă smulg dintr-o coregrafie ai căregi pași îi repet a nu știu câta oară. Dansul Noului.

Dansul altui început, prin care să fac pierdută

urma vechiului pe care nu demult îl scoteam dintr-o cutie nouă, adusă pe adresa mea de un curier oarecare...

Helga se opri brusc din scris, privi câteva clipe pe geam, închise laptopul cu mișcări lente.

Merse la bucătărie, deschise cutia cu bomboane din acelea cu răvaș, mai erau două. Una din ele era deja cu ambalajul desfăcut, mușcată pe jumătate, jumătate învelită neglijent în staniol. Cealaltă era întreagă, cu ambalajul intact. O apucă între degetul mare și arătător și o privi zâmbind, în timp ce mergea cu ea către sufragerie, de parcă ținea în mână un diamant sau cheia de la un cufăr prețios.

„E ultima, tare aș vrea să știu ce scrie în răvaș, sunt curioasă, dar nu, pe aceasta nu o desfac de una singură... pentru că e ultima. O desfac într-o zi când e și el aici. Să citim împreună răvașul.” Gândul îi întinse și mai mult pe chip zâmbetul.

Așeză bomboana pe laptop, îi făcu o poză cu telefonul, două poze. Stătu preț de câteva secunde cu telefonul în mână, frământându-l între degete în timp ce-și frământa și mintea cu întrebarea dacă o fi bună ideea să-i trimită și lui Hans pozele.

Relația dintre ei devenise tensionată în ultimele zile, de fapt, nici nu știa clar dacă mai era o relație. Dacă fusese vreodată o relație în adevăratul sens al cuvântului. Dar pe Helga o interesa prea puțin ceea ce știa. Pentru că dincolo de ce știa sau nu știa, Helga se lăsa

sedusă de o forță căreia nici măcar nu se mai opintea să-i reziste, cum făcea cândva. Se lăsa sedusă de ceea ce simțea.

Așa că zâmbind și cu gesturi precipitate, de parcă i-ar fi fost teamă că se poate răzgândi în orice moment, trimise către el pozele, prin whatsapp, cu un mesaj scurt și superficial. Superficialitate cu care își îmbrăca adesea dialogurile cu el: „Roșu, firește. Doar inimioare n-are.”

Apoi oftă, un oftat din acela care eliberează o tensiune și, cu o grimasă de oboseală pe chip, cu postura gârbovită a unui salahor care își încheiase misiunea grea pentru ziua aceea, se îmbracă, stinse luminile în toate camerele, își atârnă geanta pe umăr și ieși pe ușă.

Frigul de pe holul blocului îi aminti că uitase să își pună o eșarfă la gât, se întoarse în casă, căută îndelung cu privirea, apoi brusc deveni agitată de parcă pierduse cheile sau ceva foarte important. La un moment dat tresări: zări eșarfa turcoaz, cea pe care o primise de la el anul anul trecut, în toamnă.

Întinse mâna să o ia de pe fotoliul pe care zăcea aruncată, apoi a renunțat. „Nu. Nu pot să mă tot întorc înapoi. Trebuie să o las baltă. Nu e pentru mine. Ce ar trebui să se mai întâmple ca să pricep că nu e pentru mine?” își spuse în gând. Nu știa nici ea foarte clar dacă spunea vorbele acelea gândindu-se la eșarfa turcoaz sau poate la relația cu bărbatul de la care o primise.

Se îndreptă iar spre ușă cu pași grăbiți, de

parcă se temea că dacă merge prea încet e posibil să se răzgândească și că o să fie tentată să își înfășoare iar eșarfa în jurul gâtului, cu gesturi tandre și atente, cum și-a înfășurat brațele, de atâtea ori, în jurul gâtului omului drag.

Ieși în holul blocului, trecu printr-un frison, încuie ușa și chemă liftul cu mișcări agitate ale degetelor. În lift, uitându-se în oglinda spartă la un colț, spuse în șoaptă, atât cât să se audă clar: „Nu are sens. Nu are sens. E timpul pentru o viață nouă. Cu totul și cu totul nouă. Da?”

Se privi în oglindă așteptând un răspuns care nu veni până când liftul ajunsese la parter.

„Mâine donez cuiva eșarfa și colierul de la el. E mai bine așa, altfel voi fi tentată să le port, să mă întorc mereu cu gândul la povestea noastră. Și nu are rost.! spuse Helga cu voce auzită doar de ea, în timp ce ieșea din bloc.

Afară bătea un vânt aspru. Își strânse gulerul pardesiului pe lângă gât, făcu doi pași, apoi înjură printre dinți: „La dracu! masca, am uitat să-mi iau rahatul ăla de mască!,”

Urcă nervoasă înapoi, în casă, își luă din debara o mască nouă, apoi se duse în sufragerie și înșfăcă eșarfa, și-o înfășură de două ori, strâns, în jurul gâtului, apoi coborî scările fără să mai aștepte liftul, fără să se mai gândească la nimic.

Stătu câteva clipe în fața blocului, privind atentă la grafitti-ul de pe peretele ce încadra ușa, de parcă îl vedea prima oară: „**Atinge zidul până devine ușă!**,”

Era acolo de mai multe luni. Când descoperise scrisul acela, administratorul blocului făcuse

reclamație la poliție să se verifice camerele să vadă cine fuseseră „nemernicul,” cum îi numise el, care îndrăznise să murdărească blocul chiar la intrare, cu „așa ceva,,.

Helga era încă fascinată de scrisul acela în culoare roșie, nu știa de ce. De data asta se uită mai mult ca de obicei către grafitti, căutând parcă să îi pătrundă sensul pe care nu-l înțelegea. „Eh, vreun adolescent rebel căruia așa i-a venit să scrie, nu înseamnă că trebuie să aibă vreun sens, sunt atâtea gesturi și cuvinte fără sens pe lumea asta,” gândi ea și apoi făcu câțiva pași, depărtându-se de bloc.

Vântul de-afară îi răvășea părul, i se părea că îi vâjâie prea tare în urechi, desfăcu ușor eșarfa, își așeză o parte din eșarfă și pe cap, ținând-o strâns de ambele capete, de parcă îi era teamă ca vântul să nu se întetească și mai tare și să i-o zboare într-un moment de neatentie.

Cu eșarfa turcoaz învelindu-i capul, umerii și gâtul, cu masca acoperindu-i nasul și gura, Helga înainta încet, căutând să nu se lase pradă nici amintirilor, nici regretelor, nici frigului de octombrie care pusese stăpânire pe străzile berlineze.

„O viață nouă, un laptop nou, o carte nouă,” i se păru ei că îi spune vântul. „Poate și o iubire nouă,” adăugă ea, căutând să intre într-un dialog jucăuș.

Vântul îi dădu pesemne, un răspuns aspru, rece și tăios. Helga își strânse brațele în jurul umerilor mângâind, fără să își dea seama, tandru și apăsător, țesătura de cașmir, imprimată cu

elefanți, pe care el i-o adusese toamna trecută din călătoria lui în India.

„Dar tot pe el îl vreau, pe el îl iubesc, de el mi-e dor, la naiba...” spuse ea printre dinți, cât să nu o audă nimeni, nici măcar vântul...

Își scoase telefonul din buzunar, se uită pe whatsapp, să vadă dacă el îi văzuse mesajul, dacă îi răspunse ceva.

Băgă telefonul înapoi în buzunar, cu o grimasă resemnată pe chip.

„Copil bătrân și căpos ce ești!” rosti Helga suficient de tare cât să o audă măcar vântul.

Grăbi zgomotos pașii spre încotro avea de gând să ajungă, în timp ce Berlinul se lăsa atins în tăcere de degetele reci și umede ale serii de toamnă.